

Колко жялы, колко печалны бѣхъ послѣдны-ты неговы думы! . . . Струва ми ся още до сега че го слушамъ да дава молитвж-тж си и на двама ни. Благочестіе-то и богобоязливостъ-та виждахъ ся исписаны на лице-то му. Видѣше ся че нѣмаше да прави веке ничто съ землѣны-ты; затова нещж заборава никога тжзи минутж на онова горчиво раздѣленіе, толкози живо впечатленіе ми прѣчани. “

И азъ, рече Андѣй, кога влязохъ, до скоро у тжзи черквж, наумявахъ си по-вече отъ другый пжть по-живо мойтъ отецъ. Струваше ми ся че имахъ на прѣдѣ си почитаемо-то му онова лице, поблѣднѣлый неговъ видъ, и очи-ты си прилѣпени камъ мене, кои-то мя глѣдахъ жялно и прѣскърбно.

Оттогава много години ся минахъ, нъ и най-малкы-ты обстоятелства задържывать ся добрѣ впечатлены на ума ми. Помнж че бѣше трѣгналъ много рано, и азъ го придружявахъ до едно село дѣто надохме тамъ близо насрѣще еднж о-